

Ο άρρωστος χώρος της Υγείας

Του ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΤΑΓΚΟΥ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ αμφιβολία και κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί το γεγονός ότι ο χώρος της Υγείας είναι σοβαρά άρρωστος, ακόμη και στο πλαίσιο της απόλυτα στρεβλής «ελληνικής πραγματικότητας». Τα στοιχεία το αποδεικνύουν. Περισσότερα από 24 δισεκατομμύρια ευρώ, πάνω από το 10% του ΑΕΠ, δαπανήθηκαν το 2009 για την Υγεία. Το 60% των χρημάτων αυτών, περί τα 14,5 δισεκατομμύρια, δαπανήθηκαν από το Δημόσιο και το 40% από τους πολίτες, κυρίως επειδή δεν είναι επαρκείς οι υπηρεσίες Υγείας που προσφέρει το κράτος. Το χειρότερο, το 2000 οι δαπάνες για φάρμακα ήταν 930 εκατομμύρια ευρώ και το 2009

Ενώ οι διαπιστώσεις είναι κοινές, υπάρχουν μεγάλες αντιδράσεις σε κάθε προσπάθεια εξορθολογισμού, προφανώς γιατί ανατρέπονται στρεβλοί τρόποι επιβίωσης και πλουτισμού.

είχαν εκτοξευτεί στα 4,5 δισεκατομμύρια! Ταυτόχρονα, επισημαίνεται ότι, το 2009, μόνο το 15% των φαρμάκων που συνταγογραφήθηκαν ήταν ελληνικής παραγωγής και ίσως σήμερα το ποσοστό να είναι ακόμη μικρότερο.

Κάποιοι υποστηρίζουν ότι τα πράγματα ξέφυγαν από κάθε έλεγχο μετά την κατάργηση της λίστας, όταν υπουργός Υγείας ήταν ο Ν. Κακλαμάνης. Η συγκεκριμένη απόφαση συνέβαλε οπωσδήποτε αρνητικά, αλλά δεν είναι εύκολο να υπολογιστεί σε τι ποσοστό. Πάντως, από τους αριθμούς αυτούς φαίνεται καθαρά το χάος και η ρεμούλα που επικρατεί σε έναν χώρο εξαιρετικά ευαίσθητο, του οποίου η λειτουργία επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό την ποιότητα ζωής, αλλά και την τσέπη των Ελλήνων. Μια λειτουργία που αντικειμενικά δεν θα πρέπει να ικανοποιεί κανένα από τους εμπλεκόμενους, εκτός από αυτούς που θησαύριζαν και θησαυρίζουν από το «σύστημα». Το «σύστημα» έχει δύο βασικές συνιστώσες, τον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, που ο καθένας τους λειτουργεί στρεβλά, αλλά ταυτόχρονα εμπλέκονται.

Οι πάντες σχεδόν στην Ελλάδα καταγγέλλουν και κατηγορούν το Δημόσιο και

τους φορείς του. Τις περισσότερες φορές έχουν δίκιο, αλλά πολύ συχνά αποδεικνύεται ότι ούτε ο ιδιωτικός τομέας αποτελεί υπόδειγμα αρετής. Ειδικά στον χώρο της Υγείας αυτό είναι προφανές. Από τη μία πλευρά, οι πολίτες ταλαιπωρούνται υπερβολικά στα δημόσια νοσοκομεία, από την άλλη πλευρά καρατσώνονται εξίσου υπερβολικά στις ιδιωτικές κλινικές. Στο σύστημα Υγείας του Δημοσίου βασιλεύει το φακελάκι, η υπερσυνταγογράφηση και η υπερτιμολόγηση στις προμήθειες εξοπλισμού και αναλώσιμων, στον ιδιωτικό τομέα βασιλεύει επίσης η υπερσυνταγογράφηση, αλλά και η υπερκοστολόγηση των υλικών που χρησιμοποιούνται ή και δεν χρησιμοποιούνται. Από αυτή την κατάσταση επωφελούνται ιδιώτες και τα θύματα και στις δύο περιπτώσεις είναι το κράτος, τα ασφαλιστικά ταμεία (που τα γδέρνουν), ακόμη και οι ασφαλιστικές εταιρείες και εν τέλει βέβαια ο πολίτης.

Όσοι καλόπιστοι εμπλέκονται στον χώρο της Υγείας στην Ελλάδα και είναι πολλοί (μόνον οι γιατροί φτάνουν τις 72.000), παραδέχονται ότι το σύστημα πάσχει, μπάζει από παντού και σε τελευταία ανάλυση δεν είναι σύστημα. Πρόκειται για μια καώδη πραγματικότητα που ενθαρρύνει τη ληστρική εκμετάλλευση ανθρώπου (και Δημοσίου) από άνθρωπο. Ενώ όμως η διαπίστωση είναι κρίνη υπάρχουν μεγάλες αντιδράσεις σε κάθε προσπάθεια στοιχειώδους εξορθολογισμού, προφανώς γιατί θίγονται «κεκτημένα» και ανατρέπονται στρεβλοί τρόποι επιβίωσης και πλουτισμού. Στο παρελθόν οι αποπειρες εξορθολογισμού είχαν παταχθεί έγκαιρα, κατά τη γένεσή τους, ή λίγο πριν φτάσουν στη Βουλή, αυτή τη φορά όμως επικράτησε η πίεση της τρώικας, ίσως και η βούληση της κυβέρνησης, για να μην την αδικούμε και το σχετικό νομοσχέδιο γίνεται νόμος.

Είναι αλήθεια ότι επικρατεί σκεπτικισμός για την αποτελεσματικότητα του νέου νόμου. Οι αντίθετοι ισχυρίζονται ότι δεν είναι επαρκώς δομημένος και επισημαίνουν το γεγονός ότι θα χρειαστούν πολλά Προεδρικά Διατάγματα για να υλοποιηθεί. Από την άλλη πλευρά όμως έπρεπε να γίνει η αρχή και κυρίως έπρεπε οπωσδήποτε να μπουν τα θεμέλια ανατροπής ενός συστήματος που όχι μόνο δεν εξυπηρετούσε τους πολίτες, αλλά τους εκμεταλλευόταν και τροφοδοτούσε την διαφθορά.